# Het toekomstige Franse officierskorps

✱ ✱ ✱ Het Franse officierskorps heeft een grote traditie en een sterke positie in de nationale samenleving. Minister van defensie Michel Debré heeft daar oog voor, doch is niettemin van mening dat het korps ingrijpend dient te worden gewijzigd. Hij betoogt dat het huidige korps, dat in grote trekken nog stamt uit de tijd van het keizerrijk, gewijzigd dient te worden.

Zijn argument daarvoor is, dat het moderne officierskorps jong moet zijn en een belangrijk deel ervan zal moeten bestaan uit majoors en kapiteins van ongeveer dertig jaar. De moderne technische en mobiele troepen stellen zijns inziens deze eis, die een korpsstructuur zal opleveren waarin de hogere rangen voor slechts zeer weinigen bereikbaar zullen zijn. Daarom zal in de toekomst de officiersfunctie voor het merendeel van de subalternen geen „baan voor het leven" meer kunnen zijn. Een officiersloopbaan van beperkte duur zal door hen moeten worden geaccepteerd en reeds in het begin daarvan zullen voorbereidingen voor een tweede — civiele — loopbaan moeten worden getroffen.

Het vorenstaande is een redelijk betoog. In de praktijk zal de tenuitvoerlegging echter grote moeilijkheden ondervinden zo lang de thans nog geldende Franse verdedigingsdoctrine intact blijft. Die doctrine verlangt het in stand houden van een strategisch nucleaire „force de frappe" (luchtmacht en marine), vijf landmachtdivisies van hoge kwaliteit, gesteund door tactische nucleaire wapens en tactische luchtstrijdkrachten, en een omvangrijke territoriale troepenmacht. De vijf elitedivisies kunnen een beperkt aantal officieren een hoogwaardige militaire taak bieden; het gros zal echter een bestemming bij de territoriale organisatie moeten vinden.
Nu kan men trachten die organisatie te doen paraderen als een zaak van groot nationaal belang („de kern van de gewapende natie"), maar de plaats in de prioriteitsvolgorde als het op realisatie van de plannen zou aankomen, lijkt niet zo moeilijk te voorspellen. Met andere woorden: de nucleaire strategie en de vijf elitedivisies met tactische nucleaire wapens en tactische luchtmacht gaan zoveel geld kosten, dat van het uitrusten en kazerneren van een groot aantal territoriale eenheden nauwelijks iets zal kunnen komen. En toch zouden zeer vele officieren daarin een plaats toegewezen moeten krijgen. Hier klopt iets niet. De Franse strategische doctrine die leidde tot het opstellen van het vigerende strijdkrachtenprogramma en minister Debré's gedachten omtrent de toekomstige samenstelling van het officierskorps zijn moeilijk verenigbaar. Maar misschien is er enige kentering in het Franse militaire denken. De theorie van de „défense tous azimuts" staat sinds het optreden van Generaal Fourquet al niet meer zó vast in de schoenen als ten tijde van De Gaulle.

Als de minister zijn plan werkelijk in praktijk wil brengen, dan zou het nodig kunnen zijn de opvattingen die de grote generaal ten aanzien van de Franse militaire conceptie naliet verder te modificeren.

**Literatuur**


Redactie — *Mil. Spect.* **137**(1968)(2)53; (3)101.
Redactie — *Mil. Spect.* **138**(1969)(10)449.
*Compendium buitenlandse pers Min. Buitenlandse Zaken* **22**(1971)(19)3.
A. Weinstein — *Frankf. Allg.* (1971)(24 feb.) 6.